

บทนำ

หลังจากพนักงานคิดเงินค่าสินค้าให้เสร็จเรียบร้อย 'รสรมย์' ยังคงเผลอยืนนิ่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์แคชเชียร์ของร้านสะดวกซื้อ ตามองเขม็งตรงชั้นวาง 'ผลิตภัณฑ์เพื่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและดีขึ้น' ด้วยความสนใจใคร่รู้เป็นพิเศษ เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลกับเนื้อหานิยายรักเรื่องใหม่ที่ตัวเองกำลังเขียนค้างไว้อย่างลืมหืม เธอนึกอัจฉรย์ใจในความหลากหลายตรงหน้า พลังสงสัยว่าแต่ละอันแต่ละอย่างมันคืออะไรบ้าง และมีสรรพคุณเช่นไร...

ระหว่างที่เผลอด้วยความคิดเรื่อยเปื่อย มือเธอเผลอเอื้อมไปหยิบขวดเจลหล่อลื่นสีส้มแสนสบายตาขวดหนึ่งมาอ่านฉลากและพิจารณาเงียบๆ ด้วยท่าที่ตั้งอกตั้งใจ

"ถ้าเสร็จแล้วก็ช่วยพลิกทางด้วยครับ"

คำเตือนดังขึ้นชัดอารมณ์ พลันดึงหญิงสาวออกจากภวังค์ เมื่อหันไปมองเพื่อจะขอโทษและพลิกทางให้ ดวงตาเธอก็ต้องเบิกกว้างขึ้นทันควันด้วยความตกใจอย่างยิ่ง

"คุณเต็ด..."

จริงๆ แล้ว 'ภราเดช' นับเป็นคนที่เธอรู้จักอย่างผิวเผินเหลือเกิน แต่สถานการณ์ระหว่างเขากับเธอตอนนี้เรียกได้ว่า 'เขา' คือหนึ่งในตัวปัญหาที่สุดในชีวิตเลยทีเดียว เป็นคนที่เธอไม่อยากจะเจอหน้าที่สุดด้วย โชคดีที่เห็นหน้าเขาแล้วเธอยังสามารถควบคุมสติตัวเองได้โดยไม่แผล่ออกอาการขวัญผวาจนรีบเผ่นหนีอย่างหัวซุกหัวซุนซึ่งๆ หน้า

"รอเดี๋ยวละกันนะคะ พอดียังไม่เสร็จ" รสรมย์กลั้นใจพูดออกไปด้วยท่าที่สงบเรียบเฉย ตรงกันข้ามกับความปั่นป่วนวุ่นวายในใจ

เธอไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่ อาจเป็นเพราะสายตาที่แฝงแววเหยียดหยาม สีหน้าที่เจือไว้ซึ่งอาการดูแคลน หรือท่าทีที่เต็มไปด้วยการตัดสินอย่างกล่าวหาของเขา ดังนั้นแทนที่จะรีบนำ 'ผลิตภัณฑ์' เพื่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและดีขึ้น' กลับคืนชั้นวางด้วยอาการร้อนตัว เธอกลับเซ็ดหน้าและคว้าถุงยางอนามัยนานาชนิดร่วมสิบกล่อง รวมทั้งขวดเจลหล่อลื่นสีแสบทรวงอีกสองขวดไปกองบนเคาน์เตอร์ เอ่ยปากกับพนักงานด้วยท่าที่มาดมั่นว่า...

"คิดเงินด้วยค่ะ"

ที่ใช้ชื่อนามสกุลเดียวกันกับเธอ ผุสดีเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยอยู่ในย่านพลุกพล่านที่สภาพแวดล้อมค่อนข้างดีระดับหนึ่ง กิจการจึงดำเนินไปได้สวยหล่อเนื้อเต็มใจให้สรรมัยมาพักอยู่ด้วยที่ห้องเช่าในอพาร์ทเมนต์ใกล้ๆ ร้านแต่มีข้อแม้ว่าหลานสาวต้องมาช่วยงานที่ร้านด้วยเนื่องจากกำลังขาดแรงงาน วันเสาร์อาทิตย์ที่สามีของหล่อนมาจากต่างจังหวัด สรรมัยก็ต้องไปนอนค้างที่ร้านแทน ไม่เช่นนั้นก็ต้องยอมจ่ายค่าเช่าห้องเองต่างหาก

สรรมัยตอบตกลงตามเงื่อนไขทุกข้อของผุสดีจริงๆ เธอก็ตั้งใจจะพักอยู่กับผุสดีก่อนแค่ช่วงแรก แล้วค่อยหาทางขยับขยายในภายหลังเมื่อรวบรวมเงินมาตั้งตัวได้สักก้อน แต่เนิ่นๆผ่านมาแล้วถึงสามเดือน เธอก็ยังทำใจย้ายออกไปเช่าห้องเองตามลำพังไม่ได้อยู่ดี เงินเดือนที่ได้จากร้านผุสดีสำหรับเธอแล้วถือว่าไม่น้อย แต่ก็ไม่มากพอสำหรับการใช้ชีวิตตามใจตัวเองได้ในเมืองหลวง

"ขอโทษจริงๆ นะสรรมัย ที่ทำให้ต้องลำบากแบบนี้ พอถึงวันเสาร์ที่ไรเป็นต้องเก็บของไปค้างคืนที่ร้าน"

สรรมัยที่กำลังเก็บข้าวของส่วนตัวลงกระเป๋าสัมภาระหันไปยิ้มให้น้าสาวที่นั่งจิบกาแฟอยู่ตรงโต๊ะกินข้าวแวบหนึ่ง เธอกับน้าสาวกำลังเตรียมตัวออกไปเปิดร้านเสริมสวยด้วยกัน วันนี้สามีของผุสดีที่ทำงานอยู่ต่างจังหวัดจะมาถึงห้องพักในช่วงบ่าย

"แค่นี้ไม่ลำบากหรอกหน้าพุด ร้านหน้าพุดกว้างขวาง หนูอยู่ได้สบายจริงๆ แล้วหนูก็ต้องเกรงใจที่มารบกวนตั้งนาน"

"ยายเขาก็บอกมาแล้ว ว่าถึงจะยุ่งเข่งเข้ากับคนง่าย แต่หนูชอบอยู่เงียบๆ แบบเป็นส่วนตัวมากกว่า แต่ลำพังเงินเดือนที่ร้านแค่นี้ไปเช่าห้องอยู่เองมันก็สิ้นเปลืองเปล่าๆ ถ้าพอทนไหวก็อยู่ด้วยกันไปก่อน จะลำบากหน่อยก็แค่เสาร์อาทิตย์"

"หน้าพุดอย่าคิดมาก หนูอยู่ได้ ไม่มีปัญหาอะไร" ตลอดเวลาที่ผ่านมา

ด้วยกันติดมาด้วยเสมอ เธอเดาเอาว่าพ่อกับภรรยา น่าจะประจำอยู่ที่สำนักงานใหญ่ของธุรกิจเสริมความงามดังกล่าว ซึ่งตั้งอยู่ในอาคารชื่อ 'เอ็กซ์พีเรียนซ์ทาวเวอร์' หรืออย่างน้อยพ่อก็น่าจะเข้าไปทำงานที่นั่นบ้าง เป็นครั้งคราว ดังนั้นตั้งแต่เริ่มคุ้นเคยกับเมืองหลวงเธोजึงหาโอกาสไปเยือน แถวนั้นมาแล้วหลายครั้ง

"แล้วถ้าเจอพ่อ หนูจะบอกเขาว่าไง คิดว่าเขาจะยอมรับแล้วส่งเสียเราบ้างไหม"

"หนูก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเจอกันแล้วจะพูดอะไรกับเขา แต่คงไม่ขอเงิน" เธอแค่อยากให้พ่อรู้ว่าเธอมีตัวตนอยู่เท่านั้น

"แต่เขารวยมากไม่ใช่หรือ เราอยากเรียนต่อ อย่างน้อยขอให้เขาช่วยเหลือค่าเล่าเรียนบ้าง จะได้เรียนจบไวๆ มาหางานดีๆ ทำ"

"หนูไม่ได้หยิ่งนะน้ำพุต แต่ชินโผล่ไปเรียกร้องให้เขารับผิดชอบหรืออะไรแบบนั้น ทั้งที่แม่ก็สั่งไว้แล้วว่าอย่าไปยุ่งกับเขา แม่คงโกรธแค้นเลย"

"นี่นะไม่หยิ่ง" ผุสตีปรายตาค้อนพลงถอนใจอีกเฮือก "มัวแต่มารอเงินจากหวย เมื่อไหร่มันจะได้ สู้เจอพ่อแล้วขอเขาไปเลยง่ายกว่า"

"ไม่มีทาง หนูลุ้นหวยรัฐบาลงวดละคู่ เดือนละสองงวดสบายใจกว่า"

"เรานี้ทำอะไรเหมือนพีทีพีมากนะรมัย จนจะแยอยู่แล้วก็ยังใจแข็ง แต่ก็ต้องฝายโน้นเขาจะได้ไม่ตูดูกเอา"

ผุสตีเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพรทิพย์...แม่ของรสรมัย แต่หล่อนไม่ได้เรียนดีตั้งแต่เด็กอย่างพรทิพย์ จึงเลือกเรียนเป็นช่างเสริมสวยตั้งแต่จบชั้นมัธยม ในขณะที่พรทิพย์มีโอกาสเรียนต่อจนจบมหาวิทยาลัย แต่ชีวิตที่น่าจะไปได้ไกลของพรทิพย์กลับมีอันต้องมาสะดุด เมื่อหล่อนตั้งครรรภ์ตอนที่ใกล้จะเรียนจบ ต้องคลอดและเลี้ยงดูลูกสาวตามลำพังโดยไม่มีสามี

"พอเกิดเรื่อง แม่เราเขาก็เข้มแข็ง ใจเด็ด ยอมรับสภาพได้ทุกอย่างเป็นน้ำคงจะหาทางไปแลกตัวผู้ชายมารับผิดชอบทันทีหลังจากลูกคลอด"

รสรมย์ฟังแล้วได้แต่ยิ้มขึ้น เธอรู้ว่าลึกๆ แล้วแม่ไม่ได้เข้มแข็งอย่างที่ใครๆ เห็น แม่เจ็บปวดกับความผิดพลาด เสียตายอนาคต และเก็บกดความทุกข์ทรมานเอาไว้ในใจมาตลอด ยิ่งไม่เคยระบายออกมาบาดแผลในใจก็ยิ่งร้าวระบมจนส่งผลเสียต่อสุขภาพมากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดก็ต้องจากไปก่อนวัยอันควร สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเธอจะไม่โทษหรือประณามใครทั้งสิ้น แม่เองก็ไม่เคยสอนให้เธอเกลียดชังพ่อ แต่ถึงกระนั้น...เธอก็จะเก็บบทเรียนของแม่ไว้ยาเตือนตัวเองตลอดไป!

บ่ายวันอาทิตย์รสรมย์ออกจากบ้าน 'ผุสดีบิวตี้แอนด์ซาลอน' ที่หยุดทำการ เพื่อนั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างไปยังอาคารเอ็กซ์พีเรียนซ์ การนึกถึงสถานที่แห่งนั้นในช่วงเวลาที่ว่างจัดกลายเป็นนิสัยประจำตัวเธอไปเสียแล้ว

รสรมย์ลงทุนเลือกนั่งร้านอาหารค่อนข้างหรูภายในตึก ในใจคิดว่าหากซัซพวงค์จะทานอาหารในตึกนี้ก็คงเลือกร้านแบบมีรสนิยมนและราคาสูงแทนที่จะเป็นร้านธรรมดาๆ อย่างที่เธอเองคุ้นเคย ระหว่างที่นั่งละเลียดอาหารจานเดียวราคาถูกที่สุดในเมนูอยู่นั้น รสรมย์ก็สอดส่ายสายตาไปรอบตัวเงียบๆ อย่างไม่เรงร้อน เธออยากพบหน้าพ่อแทบขาดใจก็จริง แต่เตือนตัวเองเสมอว่าอย่าถึงกับทรมานทुरายหรือเรงร้อนเกินไป หากมีวาสนาต่อกันแล้วไซ้ร์ สักวันก็คงได้เจอเอง...

อาคารแห่งนี้เป็นที่ตั้งของสรรพสินค้ากึ่งศูนย์การแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญและทันสมัย จึงเป็นที่ตั้งของสถานประกอบการด้านสุขภาพและความงามมากมายหลายแขนง รวมไปถึงหนึ่งในสาขาใหญ่ของ 'ภัทรคลินิก' สถานเสริมความงามชื่อดังที่ 'ภัทรนันท์ ชยากร' ภรรยาของซัซพวงค์เป็นเจ้าของอยู่

ขณะที่กำลังนั่งเหม่อมองไปรอบตัวด้วยอาการกึ่งๆ ใจลอย รสรมย์ก็ต้องตกใจเมื่อสัญญาณเตือนอัคคีภัยในอาคารส่งเสียงกรีดร้องขึ้น เธอได้แต่

'ภราเตช ชยากร' รสรมย์อ่านชื่อที่ปรากฏบนนามบัตรอย่างไม่ได้คิดอะไรในตอนแรก กระทั่งเมื่อนึกสะตุดตรงนามสกุลจนถึงกับขลุ่ยซู่ไปทั้งตัว นามสกุลเดียวกับภักทรนันท์...ภรรยาของชัชพงศ์!

แต่แล้วภราเตชก็ไม่ได้มาเยี่ยมเลยจนกระทั่งวันที่เธอออกจากโรงพยาบาล แต่มีคนของเขาเอากระเป๋าเครื่องดื่มบำรุงสุขภาพแวะมาเยี่ยมอยู่สองหน นอกจากซื้อเท้าแพลงและมีอาการฟกช้ำบวมในส่วนต่างๆ ทั่วทั้งร่างกายแล้วก็ไม่มီးอะไรน่าเป็นห่วงมาก เมื่อผ่านการตรวจร่างกายอย่างถี่ถ้วนและนอนรอดูอาการจนแน่ใจว่าทุกอย่างเป็นปกติ ศีรษะไม่ได้รับความกระทบกระเทือน ไม่มีกระดูกหัก และไม่มีการฉีกขาดของกล้ามเนื้อ หมอจึงให้เธอกลับบ้านได้

รสรมย์รู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง เพราะตั้งแต่เห็นนามบัตรใบนั้นของภราเตช เธอก็เกิดความหวังลมๆ แล้งๆ อย่างฟุ้งซ่านว่าพ่อของเธออาจจะมาเยี่ยมบ้าง ในเมื่อเมียพ่อเป็นญาติกับเจ้าของอาคาร แม้จะรู้ว่ามันเป็นความคิดที่เหลวไหลไร้เหตุผลสิ้นดี หากเธอก็อดไม่ได้ที่จะตั้งความหวัง

แต่แล้วความหวังเธอก็ต้องดับไป เมื่อผุสดีพาเธอออกจากโรงพยาบาล และกลับถึงห้องพักที่อพาร์ทเมนต์ในที่สุด คิดในแง่ดี...อย่างน้อยเธอก็ยังมีโชคที่ไม่โดนเหยียบจนตายคาที่ เป็นผีเฝ้าอาคารอยู่ที่นั่น ได้เห็นหน้าพ่อตอนตัวเองเป็นแค่ดวงวิญญาณลอยไปลอยมา

"รมย์ หน้าว่าหนูเล็กตามหาพ่อเถอะ ดูลิเเนีย ยังไม่ทันไรก็เกือบเอาชีวิตไปทิ้ง ถ้าตากับยายรู้เข้าคงบังคับให้หนูกลับบ้านทันทีแน่ ดวงเรานั้นอาจจะไม่สมพงศ์กับพ่อก็ได้ ดวงเมียใหม่เขาคงแรงกว่า เลยข่มเราจนได้เรื่องแบบนี้"

คนฟังหัวเราะเสียงขึ้น มองรอยซ้าบนแขนที่ยังไม่จางหายไป "พ่อเขาจะรู้เรื่องหนูบ้างไหมหน้าพุด เขาจะมีการแจ้งรายชื่อผู้บาดเจ็บให้ทราบไปถึง

พอรีเปล่า"

"คงไม่หอรอกมั้ง คุณคนที่พาหนูมาโรงพยาบาลเขาก็ดูรีบๆ จัดการอะไรเสร็จแล้วก็ไปเลย ถ้าพ่อเราเขาไม่ได้มีส่วนรับผิดชอบอะไรโดยตรงก็คงไม่ได้เห็นชื่อเราหอรอก ทำไม คิดว่าเขาจะจำนามสกุลแม่เราได้รึไง"

"..."

"ถึงจำได้เขาก็คงไม่เอะใจ หรือสนใจอะไรหอรอกมัยเอ๊ย คนเรานามสกุลซ้ำกันมีตั้งมากมาย เขาทิ้งแม่เรามาตั้งแต่เรายังไม่เกิด เขาอาจจะลืมทุกอย่างหมดแล้ว"

ก็คงจะจริงอย่างที่หน้าบอก แต่สรรมัยก็ไม่อาจเลิกหวังไปได้ง่ายๆ เธอยังคงแวะเวียนไปที่อาคารเอ็กซ์พีเรียนซ์แห่งนี้อยู่เป็นระยะ จนกระทั่งผ่านไปสามเดือนนับจากวันที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ ในวันเกิดครบรอบสิบแปดปี เธอก็ตัดสินใจไปฉลองวันเกิดให้ตัวเองที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในอาคารนั้น

สรรมัยอาจจะไม่ทำที่เป็นมิตรและเข้ากับผู้คนได้ค่อนข้างง่าย แต่เธอก็กลับมีปัญหาในการที่จะตัดสินใจคบใครสักคนเป็นเพื่อนอย่างจริงจัง ยิ่งถ้าเป็นเพศตรงข้าม เธอมักเกิดอคติและหวาดระแวงไปก่อนตั้งแต่ยังไม่ทันได้รู้จักกัน ซึ่งเป็นผลมาจากความทุกข์ทรมานในการตั้งครรถ์อย่างไม่พึงประสงค์ของผู้เป็นแม่ แล้วต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกเพียงลำพังโดยที่คนเป็นสามีไม่เคยรับรู้ แม่อาจไม่ได้พยายามกรอกหูเธอด้วยคำพูดในแง่ร้ายใดๆ แต่จิตใจที่ระทมหม่นหมองของแม่ก็ถ่ายทอดสู่ความรู้สึกนึกคิดของเธอมาโดยตลอด

ดังนั้นด้วยความที่คบคนยาก การอยู่กรุงเทพฯ เป็นเวลากว่าหกเดือนที่ผ่านมาจึงทำให้เธอไม่มีเพื่อนใหม่ที่สนิทพอจะชวนไปฉลองวันเกิดด้วยกันได้เลย

ทว่าวันเกิดที่โดดเดี่ยวในปีนี้ก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก เพราะอย่างน้อยของขวัญวันเกิดที่เธอได้รับในวันครบรอบสิบแปดปีก็คือการบังเอิญได้พบ

กับชายวัยกลางคนหน้าตาคุ่นๆ คนหนึ่ง ที่นั่งทานอาหารโต๊ะถัดไปตรงหน้า เธอ หญิงสาวมั่นใจหลังจากจ้องมองเขาได้แค่ว่าไม่ก็อึดใจว่าเขาต้องเป็นคน ที่เธอใฝ่ฝันจะได้เห็นหน้าค่าตามากที่สุดในโลกคนนั้นแน่นอน คนที่วนเวียน อยู่ในความคิดของเธอแทบทุกลมหายใจเข้าออก... พ่อ!

แม้จะเพิ่งเคยเห็นตัวจริงเป็นครั้งแรก หลังจากเคยเห็นแต่รูปถ่ายกับ ภาพข่าวทางอินเทอร์เน็ต หากกรรมก็สะดุดตาทันทีตั้งแต่อีกฝ่ายเดิน เข้ามาภายในร้านพร้อมผู้ชายอีกคนหนึ่ง พ่อเป็นคนรูปร่างสมส่วนด้วยความสูงที่น่าจะเกินกว่าร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรเล็กน้อย ดูภูมิฐานด้วย เสื้อเชิ้ตสีอ่อนกับกางเกงขาสั้นสีเข้ม ผิวขาว มีใบหน้าคมคายที่เหมือนมี รอยยิ้มเป็นมิตรฉายประกายบนใบหน้าเป็นนิล ยิ่งเมื่อได้ยินคนที่มาด้วยกัน ่อ่ยปากเรียกเขาว่า 'คุณชัช' ก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้นว่าอีกฝ่ายคือคนที่เธอ 'เชื่อว่า' เป็นพ่อของเธอจริงๆ

หญิงสาวใจเต้นแรงด้วยความคาดหวังและดีใจเป็นล้นพ้น เธอเปลอ จ้องหน้าจนเขารู้สึกและมองมาที่เธอหลายครั้ง เขาทำตัวขมวดเล็กน้อยใน ตอนแรก ก่อนจะทำท่าเหมือนเคืองรำคาญ จนกระทั่งเรียกเก็บเงินและลุก ออกไปจากร้าน

รสรมย์ที่เรียกคิดเงินเตรียมไว้ก่อนแล้วรีบลุกพรวดขึ้นเดินตาม ออกไป แต่จนแล้วจนรอดอีกฝ่ายก็ไม่มีทีท่าว่าจะแยกจากคนที่มาด้วยกัน เธอจึงตัดสินใจปรีเข้าไปหาเรื่องคุยด้วยเพราะกลัวว่าจะคลาดกันไปเสียก่อน

"ขอโทษนะคะ คุณเป็น...ญาติหรือหุ้นส่วนกับเจ้าของตึกนี้ไชรีเปล่า ค่ะ"

ชัชพงศ์กับเพื่อนของเขาชะงักก็เฝ้าหันไปมองเด็กสาวท่าทางกะโปโล ที่อยู่ๆ ก็เข้ามาทักด้วยคำถามแปลกๆ

"มีอะไรครับ" ชัชพงศ์ถามด้วยท่าทางระวังตัว อากาการตื่นๆ ที่พยายาม เก็บซ่อนไว้ของคนตรงหน้าไม่อาจรอดพ้นสายตาเขา เธอดูประหม่าและ

ร้อนรนอย่างน่าพิศวง มันไม่ใช่ความเขินอายแบบธรรมดา แต่เป็นอาการ
หวั่นวิตกต่ออะไรสักอย่างที่เขาก็ดูเหมือนจะไม่อาจเข้าใจ

"หนู...คือหนูเป็นคนที่ได้รับบาดเจ็บตอนที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ที่นี่เมื่อ
สามเดือนที่แล้ว"

คนฟังหันมองหน้ากันงูบหนึ่ง ก่อนจะสบตาเธออย่างคั่นคว้า "แล้วยัง
ไงครับ"

"เอ่อ หนูจะมาขอค่าเสียหายนะค่ะ ตอนนั้นนอกจากคำรักษาพยาบาล
หนูก็ไม่ได้รับค่าชดเชยอะไรเลยสักบาท ทั้งที่ไปทำงานไม่ได้เป็นอาทิตย์"

"เหตุการณ์มันผ่านไปสามเดือนแล้วนี่!" ชัชพงศ์อุทานอย่าง
ประหลาดใจ

"คือ...เป็นเพราะหนูต้องหยุดงานตอนนั้น เลยมีปัญหาเรื่องเงิน
ตอนนี้ไงคะ"

"อย่างนั้นหรือ"

ชัชพงศ์พึมพำด้วยสีหน้าเหมือนไม่ค่อยยอมรับในเหตุผลของเธอ คิด
จะรำคาญกึ่งดูแคลนด้วยซ้ำ

"แล้วทางนี้ไม่ได้ติดต่ออะไรไปเลยหรือไงหลังจากตอนนั้น"

"คุณภรรยาเขาให้นามบัตรไว้ แต่ว่าหนูไม่เคยโทรไป"

"งั้นก็โทรหาภรรยาเขาเองแล้วกัน บริษัทผมเช่าพื้นที่ทำการอยู่ในตึกนี้
ก็จริง แต่ไม่ได้มีส่วนรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้น"

"แต่คุณเป็นญาติคุณภรรยาเขาไม่ใช่หรือคะ"

"ยังไง...เรื่องนี้คุณคงต้องติดต่อฝ่ายอาคาร"

ชัชพงศ์ยิ้มนิดๆ ในใจนึกสงสัยอย่างยิ่งว่าเด็กคนนี้รู้จักเขาได้
อย่างไร แล้วเหตุใดจึงเลือกมาเจรจากับเขาแทนที่จะโทรศัพท์ถึงภรรยา
โดยตรง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่คิดจะสนใจอะไรนัก ดูจากการที่เธอนั่ง
จ้องหน้าเขาเป็นชั่วโมงตอนเจอกันโดยบังเอิญในร้านอาหารเมื่อครู่ ก็ทำให้

รู้สึกไม่ไวใจแต่แรกอยู่แล้ว ตัวเขาเคยมีประสบการณ์โดนเด็กสาวๆ แม้แต่นักศึกษามหาวิทยาลัยหาเรื่องเข้ามาตีสนิทหวังคบหาเพื่อจะให้เขาเลี้ยงดู แต่เขาก็ไม่เคยคิดจะสนใจผู้หญิงประเภทนี้ เขาอาจจะชอบมองสาวสวยด้วยความพึงใจตามประสาผู้ชาย หากก็ไม่เคยนอกใจภรรยาแม้แต่ครั้งเดียว

แต่สิ่งที่ยิ่งชวนให้สนใจสำหรับเขาก็คือเด็กสาวคนนั้นดูไม่เหมือนสาวน้อยเจนโลกแสนสวยพริ้มเพราที่เคยเข้ามาต่อแยะเขาแบบที่ผ่านๆ มาเลย นอกจากเธอจะดูสดใสด้วยดวงหน้าหมดยดที่ค่อนข้างธรรมดาแล้ว ยังไม่ได้พยายามแต่งเนื้อแต่งตัวให้ดูเป็นผู้หญิงเซ็กซี่แบบที่ผู้ชายทุกคนต้องหันมามองอีกด้วย เธอแต่งกายแบบวัยรุ่นแนวสตรีตด้วยชุดแบบสบายๆ เสื้อยืดแขนยาวเก้เก๋กับกางเกงยีนเข้ารูปแลดูรัดกุม ผมหยักศกทรงประป่าสีน้ำตาลเข้มปλόยไว้ให้ดูยุ่งนิดๆ อย่างเป็นธรรมชาติ หน้าตาที่ไม่ได้ตกแต่งดูเรียบๆ ค่อนข้างจืด ยกเว้นโครงหน้าเรียวย่ได้รูปสวย กับจมูกโด่งเป็นสันบนใบหน้า เธอที่ดึงดูดสายตาเขาเป็นพิเศษ โดยรวมแล้วเธออาจจะดูมีเสน่ห์น่าสนใจ หากก็ไม่มีเค้าของความเป็นเด็กสาวใจแตกที่ต้องการหาผู้ชายสูงวัยมาสังเสียเลยแม้แต่นิดเดียว บางทีเขาคงอายุมากเกินกว่าจะสามารถตีความพฤติกรรมเด็กสมัยนี้แล้วก็ได้

"หนูขอนามบัตรคุณไว้ไม่ได้หรือคะ"

การทู่ซี้ของเธอทำให้ซัชพงค์มีสีหน้าเหมือนไม่สบอารมณ์ชัดเจนขึ้น ในขณะที่เพื่อนเขาเริ่มยิ้มอย่างมีเลศนัยด้วยความคิดอกุศล

"ขอโทษนะ ผมยืนยันว่าคุณต้องไปติดต่อภรรยาตัวเอง ไม่ก็ฝ่ายนิติบุคคลของอาคาร เพราะผมไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้จริงๆ"

ว่าแล้วเขาก็รีบผละไปทันทีโดยไม่เหลียวแลเธออีก รสรรมย์มองตามไปเงียบบๆ ทั้งที่ใจเต้นแรงด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดยากจะบรรยาย เห็นได้ชัดว่าสายสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกช่างไม่มีผลอะไรกับซัชพงค์เลยสักนิดเดียว การได้มองหน้าของเขาใกล้ๆ ทำให้รสรรมย์อดคิดเข้าข้างตัวเอง

